

Ébredés Bozsában

Én ahol élek, fekete hó esik hajamra. Ingem
kaván fekete krampusz-özvedet taboroztat.
De bennem is terjeszkedik a fekete imperium.
Évetek sárból el-életemből. Olyan lármás ka-
boriban élek, amely decibel-vel már nem mér-
hető. Látom a Dunánál, a hullámot ugyan lá-
bánil fatnak tova. Gyógyítani szeretném ma-
gamat bekességgel; egy épen maradt idegcsa-
lamra horgot kötök, halet fogok, de ezek
petróleum-szága van. Megyek a Vadász-ven-
dejlőbe, sült csirke ajánl a piacer, de ezek
halzsága van. Nem eszem. Már hasonlítok az
angyalokra, akiknek szabad akarata van, de tes-
tik miúgyon. Már lilium-kiszorít a beleim. Al-
mosok nagy fehér hegyről, ahol a rózsaszínek
sítelpen jönnek hozzá. De nincs időm oda u-
tazni: parajoznom kell egy fekete óriással, aki-
nek a teste korom, az arca díglőt olajfoltok-
kal sivatáros. De nem tudom lejözni, nincs
víre. Ez nem a "Tepertő Anarcho"! Akad mi-
litem, most virájszerek a fák! Szeretném lát-
ni, ahogy a kert sínpadán egy virág-Nizak-
szkij tölve. De az Akadémián egy előadást
kell meghallgatnom. Már zörög a köröm, zöld
menyegzetű kliatika kellese immár: gyógyítsa-
tok meg fehér nyífa-doktorok! Ezem a
rossz almeimert kellese kitüntetni. Tördelek
a puorta földön, imádkoznak, de nincs kibek.
Köröken felszenek a fák, törésükön lettek,
sínek. Még a saját monogramom is létom!
Meghaltak a fák! - Kiltaném, de nincs p u-
gum. Ki az, aki ort a szörnyű bölcsidalt

düldölje a kis föld-golyókat: Kis csillagom
tente-tente, aludj el örökre! Nem az
Isten ő, hanem a Vek Tervelő, aki lé-
nia mellett ha vonalat húz: eltűnik a
zöld sár, por-országot ordítanak. Ó ve-
relényli a fűrészeket kőmítos testőrcsém ellen.
Oda kőtöröm magamat egy fűsz, fogamat
visszatom a fűrészekre s mat a helyre-ítél-
tek ért kicéltom: Eljének a fak! - László,
ébredj fel, ez itt Bossenci! - szíve szívi
barátom. (Szív = ♥ na yhrapsku.) Állok
egy zöld udvaron. Paroláznak velem a zöld
levelek. Egy kis zöld bokor is baba-kerít
nyújtja: Isten hívott Laci bácsi! Egy
őreg somfa hüllötja elém természet: Vegyed,
erek az én vöröspyzeim! Szembe velem:
most jön fel a Telehold. Mőzstom a pit-
kít most terik a lapátra, tolják a
kenencebe. Majd vörös bort iszom És
hallgatom a tücsök gjemant-renejét!

Bossenci, 1976. IX. 11. *

Nagy László